

Arrest

nr. 298 785 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS loco advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 7 april 2021, dient op 8 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 15 juli 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 25 oktober 2022.

1.3. Op 10 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 11 januari 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit en behoort je etnisch gezien tot de Arab-stam. Je praktiseert de soennitische islam. Je bent geboren in Saracha (district Behsud, provincie Nangarhar), waar je steeds hebt gewoond bij jouw ouders, broers en zussen. Al van kinds af aan ben je verloofd met je nicht. Verder heb je in het dorp school gelopen tot de 5de graad. Sinds 2 jaar voor je vertrek ging je ook naar de madrassa samen met 3 van je broers en zussen.

Ongeveer rond die tijd begon jouw vader, die voorheen winkelier was, te werken als maatschappelijk activist. Hij probeerde stamgenoten te sensibiliseren om naar school te gaan en om zich te onthouden van druggebruik. Ook benaderde hij rijke figuren om goederen zoals bloem, schoolgerei en kledij te financieren en uit te delen aan de armen. Jouw vader fungeerde tevens als malik (dorpsverantwoordelijke) en stelde zich kandidaat voor de plaatselijke districtsraad. Wegens zijn affiliatie met de overheid werd hij twee keer bedreigd door de taliban, waarop hij zijn kandidatuur introk.

Eén week voor jouw vertrek sprak de mawlawi in de madrassa tegen jou over jihad tegen de (voormalige) overheid en de Amerikanen, waar jij ook aan ging moeten deelnemen. Hij sprak ook over een beloning en zei dat hij je elders naartoe ging sturen. Jij had deze boodschap eerder nog nooit meegekregen in de madrassa, en je vermoedt dat men jou eerst wilde gebruiken als spion tegen jouw vader om jou dan later in te zetten in gevechten. Terwijl de lessen nog bezig waren, ging je je broers en zus halen en nam je hen mee naar huis. 's Avonds lichtte je je vader in van wat er gebeurd was. Hij reageerde dat jullie niet meer naar de madrassa mochten gaan, maar wel naar school. Na 2 of 3 dagen kregen jullie bezoek van een qari en een student van de madrassa met de vraag waarom jij niet meer ging. Jouw vader antwoordde dat hij jou niet meer liet gaan omdat men jou daar wilde vermoorden door jou elders naartoe te sturen, waarop hij de deur dichtgooide en de bezoekers weggingen. Zo'n 2 à 3 uur later belde hij naar het districtshuis om de madrassa aan te klagen. Nadien pleegden de veiligheidsdiensten met behulp van de Amerikanen daar een inval en arresteerden zij de twee personen die eerder jouw huis hadden bezocht. Samen met jouw vader ging jij 's anderendaags naar het huis van jouw neef, die legercommandant was. Hij was gewond geraakt bij een explosie en jullie gingen op bezoek om te zien hoe het met hem ging. Jullie kregen er telefoon van jouw moeder, die vertelde dat de taliban 's nachts kwamen vragen naar jou en je vader. Zij doorzochten jullie huis, sloegen een van je broers en zeiden dat ze je gingen meenemen omdat er door jou een van hun leden was gearresteerd. Hierop overlegde jouw vader met je oom en namen ze de beslissing dat jij moest worden weggestuurd. Eén dag later, zo'n 10 à 12 dagen voor Eid al-Fitr, vatte je je vertrek aan met behulp van een smokkelaar.

Jij verliet Afghanistan en reisde over land via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië en Duitsland naar België, waar je na ongeveer 11 maanden aankwam. Enkele dagen later, op 8 april 2021, deed je een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De rest van jouw gezin bleef sinds jouw vertrek in Saracha wonen en jouw vader bleef verder werken als activist. De taliban kwam ongeveer maandelijks naar jou vragen en dreigden ermee jouw broer mee te nemen. Zij belaagden ook jouw broers zelf onderweg naar school. Ten tijde van de machtsovername (i.e. augustus 2021) stopte je vader met zijn werkzaamheden maar sinds ca. 2 maanden daarna heb je hem niet meer gehoord. Je vermoedt dat er iets met hem gebeurd is, maar jouw moeder wil daar niets over zeggen.

In het geval van een terugkeer naar Afghanistan vrees je te worden gedood door de taliban. Je vreest ook dat je je niet zal kunnen aanpassen aan de plaatselijke gewoontes en dat men jou ook daarvoor zal vervolgen.

Ter staving van jouw verklaringen diende je de volgende documenten in: jouw taskara, jouw vaders taskara, een vergunning en belastingaangifte van jouw vaders werk, blanco strafattesteringen en registratiedocumenten van jouw vaders werk, registratiestukken van jouw vaders politieke kandidatuur, een kandidatenlijst van de districtsraad, fotoreportages van jouw vaders werk en andere foto's van hem tijdens zijn activiteiten. Alle documenten betreffen kopieën.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

De eerste reden daarvoor dat jouw verklaringen over het profiel van je vader niet kunnen overtuigen. Gevraagd naar de beginperiode van zijn activisme, bleken jouw antwoorden vaag. Je wist niet wanneer exact jouw vader daarmee begon en hanteerde een wel erg ruime schatting ("sedert 1 tot 2 jaar voor mijn vertrek ongeveer"). Je stelde dat hij vanaf toen iets wilde doen voor de mensen van jouw stam waarvan velen geen toegang hadden tot onderwijs en waarvan er jonge kinderen rookten (CGVS p.14). Het is valt echter moeilijk in te zien dat hij als man van (toen) al midden de 30 – cf. één van de registratiedocumenten die je indiende werd hij geboren in 1362, wat overeenkomt met 1983-1984 – daar ineens mee zou starten terwijl hij deze activiteiten in alle jaren daarvoor blijkbaar nooit had gedaan en enkel werkte als winkelier (CGVS p.14). De problemen die je benoemde inzake onderwijs moeten immers al veel langer hebben bestaan in jouw regio. Ook opmerkelijk is dat, toen het CGVS jou uitnodigde om te vertellen over een specifiek geval van een kind dat door jouw vader werd geholpen, jij geen enkele anekdote wist na te vertellen ("hij zou veel kinderen naar school geholpen hebben") en je vervolgens de vraag ontweek (CGVS p.14-15). Of hij ooit samenwerkte met grote organisaties had je overigens het gissen naar (CGVS p.15). En over jouw vaders politieke kandidatuur bleken jouw antwoorden ook ondermaats. Alweer kon je geen duidelijkheid scheppen over het moment wanneer hij daarmee begon – herhaaldelijk hierop doorgevraagd kwam je niet verder dan "tijdens zijn werk als maatschappelijk activist" (CGVS p.15) – en gepeild naar zijn tegenstanders in deze verkiezingen kon je zelfs niet één andere kandidaat opnoemen en wist je zelfs niet met zekerheid te zeggen of daar andere kandidaten van jouw eigen stam (qaum) bij waren (CGVS p.17). Nochtans dien je ter staving van jouw verklaringen een lijst in waar al deze anderen op staan waaronder twee kandidaten van jouw stam, de Arabs (zie document 6 in administratief dossier). Over de bedreigingen die je vader omwille van zijn kandidatuur ontving, blijkt je trouwens ook nauwelijks op de hoogte. Zo kon je niet zeggen wanneer hij hiervan het slachtoffer werd en, gevraagd waar dat gebeurde, ontweek je opnieuw de vraag (CGVS p.17). Helemaal frappant is echter dat je aanvankelijk twee keer stelde dat hij kandidaat was voor de provinciale raad om op een gegeven moment plots te beweren dat hij eigenlijk voor de raad van het district kandideerde (CGVS p.14-16), wat in de praktijk toch een danig groot verschil is. Toen het CGVS jou wees op jouw wisselende verklaringen, nam je een loopje met de waarheid door (onterecht) te stellen dat je al van begins af aan over de districtsraad had (CGVS p.16). Dat jij over al deze aspecten van jouw vaders werk zo'n weinig doorleefde en tegenstrijdige antwoorden geeft, is heel eigenaardig. Ondanks jouw minderjarigheid moet jij als oudste zoon van het gezin toch enigszins betrokken zijn geweest bij jouw vaders leefwereld en kon jij bovendien op verschillende ogenblikken informatie hebben nagevraagd bij hem, bijvoorbeeld toen hij een hele stapel documenten over zijn vermeende beroepen overmaakte aan jou in het kader van jouw asielaanvraag (CGVS p.23).

Enkele van de gegevens in deze documenten komen trouwens niet overeen met jouw verklaringen. Toen er jou gevraagd werd of jouw vader zelfstandig als activist werkte of werkte voor iemand anders, beweerde je dat hij zelfstandig was (CGVS p.14). Eén van de documenten die jij indient maakt daarentegen melding van een vereniging van 11 leden (i.e. de Arab Youth Coordination Society of Province Nangarhar) kantoor houdende in Jalalabad-stad en de bijhorende belastingaangifte benoemt jouw vader als "medewerker van

een privaat bedrijf" (zie document 3 in adm. dossier). Zoiets heb jij nooit verklaard, evenmin vermeldde je dat hij in Jalalabad werkte gevraagd naar de dorpen of steden waar hij werkte (CGVS p.14). Wel verklaarde je later, pas na het aflezen van deze documenten, dat jouw vader "assistent-medewerker of ondervoorzitter" was van een vereniging (CGVS p.22), wat echter opnieuw lijnrecht ingaat tegen jouw eerdere verklaring dat hij zelfstandig werkte en tegen het feit dat jij eerder nooit sprak over dergelijke vereniging. Dergelijke tegenstrijdigheden, alsook het gegeven dat jij blijkbaar documenten indient zonder deze vooraf te hebben doorgenomen, ondergraven de geloofwaardigheid van jouw vaders vermeende activiteiten. Hetzelfde moet worden vastgesteld uit het gegeven dat jij pas helemaal op het einde van jouw persoonlijk onderhoud (en na een pauzemoment) plotseling begon te opperen dat hij ook malik of dorpsverantwoordelijke was (CGVS p.36) terwijl jij dit eerder op het interview (en voor de pauze) tijdens de uitvoerige bevraging van jouw vaders activiteiten nooit vermeld had, zelfs niet toen er jou letterlijk gevraagd werd wat jouw vader qua werk deed (CGVS p.14). Dit is toch wel erg opmerkelijk. Los daarvan is het zo dat jij over jouw dorpsgemeenschap geen overtuigende verklaringen aflegde. Zo beweerde je vreemd genoeg dat daar 5000 à 6000 huizen zouden staan (CGVS p.7) – hetgeen niet aannemelijk is in dergelijk ruraal en tribaal gebied en eerder wijst op een stad – en kon je niet uitleggen waarom de taliban overdag niet naar jouw dorp kon komen hoewel dat volgens jou zo zou zijn (CGVS p.7-8). Gevraagd wat jouw vader van de taliban dacht, moest je het antwoord eerst schuldig blijven en, na herhaaldelijk aandringen, kwam je niet verder dan het stereotiepe antwoord dat hij "zoals iedereen de taliban afkeurde omdat ze het land kapot maken" (CGVS p.8). Nochtans kunnen van de oudste zoon van een malik (en van een activist en politiek kandidaat die strijdt de belangen van diens eigen stam) uitgebreidere beschrijvingen worden verwacht.

Het CGVS stelt verder vast dat jij bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) helemaal niets vermeld hebt over jouw vaders werk als activist (hetzij zelfstandig, hetzij als medewerker van een vereniging), noch van zijn politieke kandidatuur of zijn functie als malik. Nochtans werd er in dat interview expliciet gevraagd naar het beroep van jouw vader, maar je verklaarde toen enkel dat hij zelfstandig winkelier was (zie verklaring DVZ, vraag 15). Jouw uitleg na confrontatie kon overigens niet overtuigen. Zo stelde je dat men bij DVZ vroeg wat jouw vader deed, waarop je zou hebben geantwoord dat hij winkelier was, en dat men vervolgens vroeg wat hij daarna deed, waarop je zou hebben gezegd dat hij maatschappelijk activist was (CGVS p.18). Indien jij dit werkelijk gezegd had, is het echter niet aannemelijk dat de toenmalige ambtenaar dit niet zou hebben genoteerd, zeker indien hij of zij de bijvraag stelde of jouw vader "na" zijn beroep als winkelier nog iets deed. Bovendien uitte je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen over jouw eerdere verklaringen bij de DVZ (CGVS p.4) en kan de bedenking worden gemaakt dat, indien je bij DVZ werkelijk al had verwezen naar jouw vaders andere activiteiten buiten het winkelierwezen, jij of je voogd toen logischerwijze al (enkele van jouw) documenten daarover hadden kunnen indienen. Je gaf immers zelf aan dat je die reeds allemaal in jouw bezit had toen je hier jouw verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS p.23). Vreemd genoeg diende je echter geen enkele van deze stukken in bij DVZ (zie verklaring DVZ, "ontvangstbewijs documenten"). Dat je dit niet deed en jouw vaders werk niet vermeldde in jouw eerdere interview en trouwens ook niet in jouw toenmalige feitenrelaas (zie vragenlijst CGVS, vraag 3.5) is des te opvallend aangezien die activiteiten ook gelinkt zijn aan jouw asielmotieven. Je verklaarde namelijk dat je vermoedde dat de taliban jou wilde rekruteren om voor hen te spioneren op jouw vader, of zoals jij het stelde: "achterhalen wat mijn vader deed, met wij hij mij zag, waar hij naartoe ging, wanneer hij naartoe ging", en dat zij jou daarna zouden inzetten in gevechten (CGVS p.27).

Kortom, wegens jouw vage, onwaarschijnlijke en flagrant tegenstrijdige verklaringen kan het CGVS geen geloof hechten aan de beweerde activiteiten van jouw vader als activist, politiek kandidaat en malik. Daarnaast moet worden vastgesteld jij evenmin aannemelijk maakt uit Afghanistan vertrokken te zijn omdat de taliban jou probeerde te rekruteren, en wel omwille van de volgende redenen:

Uit de beschikbare landeninformatie, waaronder het EASO-rapport *Recruitment by armed groups* (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf), de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport *Afghanistan. Targeting of Individuals* van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt vooreerst dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Uit jouw verklaringen komt een heel andere gang van zaken naar voren: de mawlawi van jouw madrassa zou plotseling, toen je daar al twee jaar les volgde,

tegen jou gezegd hebben dat je ging moeten deelnemen aan de jihad en dat men jou naar een andere plaats ging sturen, een zaak waarvoor men jou op de madrassa voorheen nooit voor heeft proberen te overtuigen en ook niet gevraagd heeft of jij dat wel wilde doen (CGVS p.25-27). Een dergelijke gedwongen vorm van rekrutering is weinig aannemelijk, niet alleen vanwege het feit dat de taliban volgens bovenstaande informatie over voldoende vrijwilligers beschikt, maar ook omdat zo'n strategie bijzonder contraproductief zou kunnen uitdraaien voor hen, met het risico dat de rekruten niet gemotiveerd zouden zijn in de strijd of zich zelfs tegen de beweging zouden kunnen keren. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat de lokale vertegenwoordigers niet tussenkwamen in deze rekrutering, wat in de tribale Afghaanse samenleving veeleer ongeloofwaardig is. Uit jouw verklaringen volgt namelijk dat jouw vader, die (voor zover geloofwaardig) dorpsverantwoordelijke en vertegenwoordiger van jouw stam was, daar niet van op de hoogte was. Dit blijkt enerzijds uit zijn beslissing dat jij, je broers en je zus niet meer naar de madrassa mochten gaan toen jij hem hiervan op de hoogte stelde (CGVS p.25, p.28); en anderzijds uit het gegeven dat hij jullie überhaupt naar een religieuze school zou sturen waar de leraren samenwerkten met de taliban, een groepering waar hij nochtans faliekant tegen was (CGVS p.10-11). Dat jouw vader ondanks zijn vermeende functie dus ogenschijnlijk geen weet had van dit hele rekruteringsfenomeen, is in het licht van de landeninformatie eveneens weinig aannemelijk.

Daarenboven lopen er verschillende tegenstrijdigheden door jouw verklaringen over de incidenten voor jouw vertrek, en blijken deze opnieuw erg vaag. Zo stelde je in je vrije relaas dat je niet meer naar de madrassa ging en dat later de qari samen met een andere persoon naar jouw huis kwam. Na dit bezoek zou jouw vader meteen het districtshuis verwittigd hebben (CGVS p.25). Bij DVZ liet je ook optekenen dat jouw vader onmiddellijk na dit bezoek een telefoontje naar hen deed (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Later verklaarde je daarentegen dat hij dat pas deed 2 of 3 uur nadat zij vertrokken waren, wat toch een behoorlijk groot verschil is gelet op de schijnbare urgentie in jouw vaders reactie toen je hem inlichtte (CGVS p.29). Opvallend is voorts dat je bij DVZ nooit sprak over een tweede persoon die tijdens dat bezoek naar jouw huis kwam – je vernoemde slechts één “leerkracht” (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) – en ook dat je ten aanzien van het CGVS verklaarde die tweede persoon niet te kennen en hem nog nooit te hebben gezien (CGVS p.28). Nochtans zouden de veiligheidsdiensten hem later hebben opgepakt en kan worden verwacht dat dit nieuws (en ook zijn identiteit) moet zijn rondgegaan in het dorp en tot bij de malik, en jij bijgevolg spontaan zou kunnen zeggen wie hij is. Zijn arrestatie zou per slot van rekening aan de basis liggen van jouw verdere problemen. Nog merkwaardig in dit verband is dat jij slechts kon gissen naar de timing van dit incident – desgevraagd verklaarde je dat de twee bezoekers ofwel dezelfde avond van het telefoontje, ofwel de avond daarna werden gearresteerd (CGVS p.29) – en in dezelfde trant kon jij niet duidelijk zeggen wanneer jij naar het huis van je oom ging. In jouw relaas verklaarde je namelijk dat dat op dezelfde dag was (CGVS p.25), terwijl je bij verdere bevraging (en ook tijdens jouw initiële interview) verklaarde dat jij pas 's anderendaags naar daar trok (CGVS p.30; zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Opnieuw een markante tegenstrijdigheid daar het hier gaat om een elementair verschil van één dag en deze gebeurtenissen allemaal plaatsvonden in de aanloop naar jouw vlucht uit jouw land van herkomst.

Er kunnen voorts vraagtekens worden geplaatst bij jouw vaders handelwijze na de beweerde inval in jouw madrassa. Aangaande het bezoek bij jouw oom verklaarde je het volgende: “[...] was ik samen met mijn vader in het huis van mijn oom want mijn neef was een commandant, hij was gewond bij een bomexplosie, dus wij waren bij hem om te vragen of alles oké was met hem” (CGVS p.25). Je verklaarde tevens dat jullie daar “na verloop de tijd uit het oog verloren waren door gesprekken” (CGVS p.32). Dat jullie met andere woorden op ziekenbezoek gingen alsof er niets aan de hand was, mag enigszins verbazen. Dit is immers in tegenstrijd met jouw verklaring dat jouw vader op dat moment (en zelfs eerder al) de hele situatie rond jouw rekruteringspoging “serieus” vond en hij doorhad dat jouw belagers niet zouden ophouden met wat ze deden (CGVS p.29). Door samen met jou naar jouw neef te gaan had de taliban – die naar eigen zeggen dag en nacht aanwezig was in jouw gebied (CGVS p.32) – jullie daarheen kunnen volgen om jou te vatten en hadden zij daarenboven ook nog eens jouw neef zelf, volgens jou een legercommandant en dus een potentieel doelwit van hun groepering, kunnen aantreffen (CGVS p.32). Het is niet geloofwaardig dat jouw vader bewust een dergelijk risico zou nemen, met alle mogelijke gevolgen van dien. Dat hij later, na het telefoontje van jouw moeder, samen met jouw oom besliste dat uitsluitend jij het land moest verlaten, is dat evenmin. Zoals eerder opgemerkt, verklaarde jij dat je vermoedde dat de taliban wilde dat jij ging spioneren op jouw vader (CGVS p.27) en daarbij kwam nog eens dat jouw vader degene was die bij het districtshuis had geklaagd over jouw madrassa, iets wat de taliban minstens moet hebben vermoed daar het toch logischer is dat jouw vader hen zou inlichten in plaats van jij. De taliban was bovendien ook reeds op zoek naar jouw vader volgens wat jouw moeder aan de telefoon vertelde (CGVS p.32). Zo deze feiten al geloofwaardig zijn, kon jouw vader zich dus even veel (of zelfs nog meer dan jou) aan hinder met de taliban verwachten en zou het met andere woorden absoluut geen

duurzame oplossing voor hem bieden om enkel jou het land uit te sturen maar daarentegen zelf in het dorp te blijven wonen en werken. Ook jouw vader had het land kunnen verlaten of bijvoorbeeld naar een andere streek vluchten, zoals Kaboel of het vrij nabije Jalalabad, dat op dat moment nog onder de controle van de voormalige overheid stond. Hierbij kan worden gewezen op jouw verklaring als zouden jouw vader en jouw familie het toen financieel goed hebben gehad (CGVS p.33).

Verder moet nog worden gewezen op de gebeurtenissen van na jouw vertrek die jij aanhaalde. Het kan niet worden aangenomen dat de taliban slechts "om de maand of om de twee maanden" eens naar jou kwam vragen en jouw broers hardhandig aanpakte onderweg naar school, zaken die je trouwens niet meteen aanhaalde in jouw antwoord – je wees eerst enkel op de algemene situatie in Afghanistan – maar pas toen het CGVS hier herhaaldelijk op doorvroeg (CGVS p.32). Indien de feiten werkelijk zijn voorgevallen zoals jij het beschreef, dan kan worden verwacht dat de taliban meteen en eerstdaags na jouw vertrek represailles onderneemt tegenover jouw vader zelf. Het is dan ook erg opmerkelijk dat je ten tijde van jouw registratie in België en jouw DVZ-interview blijkbaar zekerheid had dat hij nog in leven was en in jouw dorp woonde (zie fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling"; zie verklaring DVZ, vraag 15), maar later op het persoonlijk onderhoud erop alludeerde dat er iets met hem zou zijn gebeurd omdat je sinds twee maanden na de machtsovername niets meer van hem hebt gehoord (CGVS p.13). Wat dat laatste betreft, baseer jij je overigens slechts op pure speculatie en komen jouw verklaringen amper doorleefd over: het enige wat je kan zeggen is dat je sinds die periode aan je moeder gevraagd hebt naar jouw vader, maar dat zij dan niets zegt en jou aanmaant om niet meer naar hem te vragen (CGVS p.34-35). Mocht er werkelijk iets voorgevallen zijn met jouw vader, dan zou het nochtans niet meer dan logisch zijn dat jouw moeder jou spontaan inlicht over de omstandigheden daarvan. Temeer jij, zoals eerder gesteld, de oudste zoon van het gezin bent en het mede op basis van deze vermeende feiten is dat jij asiel aanvraagt. Het CGVS kan dan ook niet anders dan besluiten dat jouw vader heden nog in jouw dorp in Afghanistan moet verblijven samen met de rest van het gezin. Niet alleen haalt dit de geloofwaardigheid van jouw beweerde problemen met de taliban verder onderuit, ook wijst dit erop dat jij er in het geval van een terugkeer kunt rekenen op een ondersteuning van een familiaal netwerk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan jouw persoonlijke problemen met de taliban, evenmin aan de problemen van jouw vader volgend op jouw vertrek.

Bijkomend kunnen nog twee zaken worden opgemerkt. Ten eerste biedt de verwijzing naar de tewerkstelling van jouw neef geen aanleiding tot internationale bescherming in jouw hoofde. Nog los van het feit dat zijn problemen niet gelinkt zijn aan jouw vertrek en je evenmin aantoonst dat je op basis van zijn vermeende profiel vervolging dient te vrezen, zijn jouw verklaringen over zijn beroep ook nog eens erg gebrekkig. Je kwam namelijk niet verder dan het uiten van onwetendheden en vage vermoedens: "Hij werkte voor de overheid. Exact weet ik het niet. Volgens mij werkte hij voor het leger, voor de speciale eenheden denk ik, hij was een grote commandant." (CGVS p.31). Hetzelfde geldt voor de plaatsen waar hij zou hebben gewerkt: "Exact weet ik het niet. Ofwel in Mazar, ofwel in Farah." (CGVS p.31). Over het verdere lot van je neef bleken jouw verklaringen bovendien niet consistent. Zo stelde je eerst geen contact te hebben met hem en dus niet te weten hoe het hem verging, om meteen daarna jezelf tegen te spreken zeggende dat je denkt dat hij mogelijks naar Amerika geëvacueerd is (CGVS p.32). Er kan dan ook serieus getwijfeld worden aan jouw verklaringen over zijn tewerkstelling. Indien jouw neef werkelijk dergelijke job had en hij je zo genegen was dat je bij hem op ziekenbezoek ging, kunnen nochtans duidelijkere antwoorden worden verwacht over al deze zaken.

Ten tweede legde je geen eensluidende verklaringen af over het al dan niet hebben van een partner. Bij DVZ verklaarde je niet gehuwd noch verloofd te zijn (zie verklaring DVZ, vragen 14 a en b), op het persoonlijk onderhoud beweerde je dan weer dat je al van kinds af aan verloofd bent (CGVS p.13). Jouw uitleg als zou men hier niet naar gevraagd hebben bij DVZ – terwijl dat in werkelijkheid wel zo was – is weinig ernstig. Daarnaast werd er bij het overlopen van jouw persoonsgegevens ook gepeild naar eventuele profielen op sociale media. Aanvankelijk beweerde je slechts één Facebookprofiel te hebben onder de naam "I hate love" en gevraagd om dit te tonen op je gsm, antwoordde je die niet bij te hebben. Vervolgens gewezen op jouw medewerkingsplicht haalde je plotseling toch een gsm naar boven maar bleek je evenwel niet bereid om jouw profiel op Facebook aan de asielinstanties te laten zien (CGVS p.21-22). Een later onderzoek van de New Media Unit van het CGVS wees dan weer uit dat jij over een Facebookprofiel beschikt onder een andere naam, te weten "Zahidullah Hamidi" (zie informatie toegevoegd aan adm. dossier). Dit alles doet vermoeden dat jij op jouw sociale media een en ander wenst achter te houden voor de asielinstanties. Dit gegeven, gecombineerd met het feit dat jij doorheen de procedure tegenstrijdige zaken vertelde het bestaan van een verloofde, doet eens te meer vermoeden dat

jij niet oprecht bent over jouw persoonlijke situatie voorafgaand aan jouw vertrek uit Afghanistan en ondermijnt jouw algemene en algehele geloofwaardigheid.

Samenvattend kan worden gesteld dat jij over de hele lijn bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd. Bijgevolg kan de status van vluchteling jou niet worden toegekend.

Jouw documenten kunnen niet leiden tot een andere besluitvorming. De twee kopieën van taskara's, waarover jij beweerde dat die aan jou en aan jouw vader toebehoren, zijn onvoldoende om jullie familieband aan te tonen en bieden geen tegengewicht voor jouw ongeloofwaardige verklaringen over zijn beroep (zie documenten 1 en 2 in adm. dossier). Los van het feit dat je deze stukken bij de DVZ nooit ingediend hebt, wijst het CGVS op de landeninformatie waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Het is omwille van die reden dat de authenticiteit van Afgaanse documentaire stukken geenszins kan worden nagegaan (zie "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 in adm. dossier). Aangaande de documenten over en foto's van de beweerde tewerkstelling van je vader wijst het CGVS enerzijds opnieuw op de zeer relatieve bewijswaarde ervan gelet op de wijdverbreide corruptie en documentenfraude in Afghanistan (zie documenten 3, 4, 5, 6, 7 en 8 in adm. dossier). Anderzijds is het zo dat, zelfs al zou de persoon op deze stukken, ene Hamidullah Arab, werkelijk deze activiteiten hebben uitgevoerd, dan nog toon jij zelfs in dat geval niet aan dat jij zijn zoon bent. Dit omwille van het twijfelachtige karakter van jouw eigen (kopie van een) taskara en ook gezien jouw tegenstrijdige verklaringen over de inhoud van deze documenten (zie supra).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers

en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de

gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Je verklaarde voorts dat men jou in Afghanistan zal vervolgen omdat je hier op een andere manier leeft en je hier andere gewoontes hebt. Doorgevraagd naar wat deze gewoontes inhouden, wees je op het beluisteren van muziek, naar de kapper gaan en het afscheren van je baard, zonder meer (CGVS p.36). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en vrijetijdsbesteding, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Jij toont op geen enkele manier aan dat de zaken die je aanhaalde deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jou identiteit of morele integriteit zodat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin maakte je aannemelijk dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven

volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3-4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert aan dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker benadrukt kennis te hebben genomen van de arresten van de Raad met nrs. 278 653 en 278 654 van 12 oktober 2022 en met nrs. 279 699, 278 700 en 278 701 van 13 oktober 2022. Toch stelt hij vast dat er in de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met alle relevante feiten en landeninformatie en dat de verwerende partij op geen enkele manier actief heeft bijgedragen aan het verzamelen van complete, relevante, actuele en accurate informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Hij gaat verder in op het voortdurend gebrek aan (gedetailleerde en betrouwbare) objectieve landeninformatie inzake de huidige situatie in Afghanistan. Hij wijst op de richtlijnen van het UNHCR van februari 2022, waaruit blijkt dat allesomvattende richtlijnen nog niet mogelijk zijn omwille van het gebrek aan voldoende informatie, waarbij wordt opgeroepen om de beslissingen tijdelijk op te schorten totdat de situatie gestabiliseerd is en er betrouwbare informatie beschikbaar is over de veiligheids- en mensrechtensituatie om een volledige beoordeling te kunnen maken van de nood aan internationale bescherming. Toch, zo stelt verzoeker, volgt de verwerende partij dit advies van UNHCR niet, om zich zorgvuldig en voorzichtig op te stellen omdat er onvoldoende informatie beschikbaar is, en meent het juist integendeel dat er wel voldoende informatie beschikbaar is. Hij erkent dat de commissaris-generaal zich baseert op de meest recente analyse van EUAA van april 2022, doch plaatst hier kanttekeningen bij, waarbij hij benadrukt dat het rapport zelf gewag maakt van de nog heersende onzekerheid. Verzoeker verwijst verder naar een analyse door Nansen van 16 juni 2022, omtrent het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en EUAA bij het nemen van beslissingen in Afgaanse dossiers, waarbij wordt opgemerkt dat er meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR-richtlijnen nu de richtlijnen van EUAA op beperkte, onvolledige en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd.

Vervolgens gaat verzoeker in op de nood aan internationale bescherming en stelt hij te volharden in zijn verklaringen. Hij meent dat de verwerende partij zijn verklaringen op een te subjectieve wijze heeft beoordeeld, zonder dat er voldoende rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek en op het moment van het vertrek zelf.

Met betrekking tot het profiel van zijn vader zet hij uiteen dat het uiterst subjectief is waar geoordeeld wordt dat het moeilijk valt in te zien dat zijn vader als man van midden de 30 ineens met zijn activiteiten als activist zou starten. Dat er van hem verwacht wordt in tijd en ruimte te moeten weten wanneer zijn vader met die activiteiten is gestart, toont aan dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat hij amper 15 jaar oud was. Rekening houdend met zijn leeftijd meent hij dat hij er wel degelijk in geslaagd is om voldoende overtuigende, gedetailleerde en uitgebreide verklaringen af te leggen die voldoende consistent zijn. Hij wijst erop dat zijn documenten niet zomaar ter zijde kunnen worden geschoven enkel en alleen omdat het kopieën betreffen nu zij deel uitmaken van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, te meer nu deze stukken aan de kern van zijn vluchtrelaas raken. Hij legt uit dat, hoewel er geen geloof wordt gehecht aan de afstammingsband, hij op meerdere foto's te zien is met zijn vader. Rekening houdend met zijn jonge minderjarige leeftijd op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, dient de geloofwaardigheidsbeoordeling volgens hem genuanceerd te worden. Hij meent dat de lat te hoog wordt gelegd.

Vervolgens gaat verzoeker in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Na een uitvoerig analytisch en theoretisch betoog naar aanleiding van de vijf arresten die hoger reeds vermeld zijn, en waaruit volgens verzoeker een aantal criteria kunnen worden afgeleid om de mate van verwestering te meten, stelt hij dat de beoordeling van de verwerende

partij zich te dezen beperkt tot de uitsluitend eenzijdige en enge benadering van de reële, daadwerkelijke verwestering in de zin van het vermogen (het willen of kunnen) om zich opnieuw aan te passen aan de in Afghanistan geldende wetten, regels en gebruiken en het bij terugkeer kunnen aarden en zijn leven opnieuw kunnen opnemen en uitbouwen. Vervolgens stipt hij aan dat hij een zeer jonge leeftijd heeft, hij slechts op vijftienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en ondertussen meer dan twee en een half jaar geleden Afghanistan heeft verlaten. Hij stipt aan dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de traditionele manier van leven in Afghanistan en dat hij de belangrijkste en meest bijzondere fase van zijn persoonlijke ontwikkeling en identiteitsvorming buiten Afghanistan heeft doorgebracht. Zijn verblijf in België heeft volgens hem een impact op zijn ontwikkeling als jongeman en op de manier waarop hij zich gedraagt. Hij stipt aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat hij op een andere manier leeft en andere gewoontes heeft, waardoor hij zich niet meer opnieuw zal kunnen aanpassen aan de gewoontes in Afghanistan. Ook zijn voogd heeft nog toegevoegd dat hij een zeer open jongen is, die het geluk heeft gehad hier een 'meter' van Fedasil te hebben, die hij regelmatig ziet en dat hij de Belgische cultuur en erfgoed heeft ontdekt. Hij voegt nog toe dat hij in België steeds naar school is geweest, wat volgens hem de plek is voor minderjarigen om de Belgische waarden en normen te leren begrijpen, aan te leren en toe te passen. Hij legt uit dat hij sinds een aantal maanden aan de slag is bij een vestiging van de hamburgerketen E., waar hij in aanraking komt met niet-halal producten. Hieruit kan volgens hem worden afgeleid dat hij een zekere bewuste afstand heeft genomen ten aanzien van de religieuze voorschriften.

Hij vervolgt dat niet wordt betwist dat hij afkomstig is uit de traditionele 'conflictprovincie' Nangarhar, waaromtrent hij verwijst naar rechtspraak van de Raad, waarin wordt bevestigd dat volgens verschillende bronnen ISKP traditioneel een zeer sterke aanwezigheid heeft in de oostelijke provincies van Afghanistan en dat Nangarhar in februari en april 2022 wordt omschreven als een bolwerk van de organisatie. Zelfs indien hij inspanningen zou doen om zich aan te passen aan de heersende normen in zijn regio van herkomst, riskeert hij in geval van terugkeer een religieuze of politieke overtuiging te worden toegedicht door de taliban, dan wel ISKP of andere gewapende groeperingen die nog steeds aanwezig zijn in Nangarhar omwille van onbewuste gedragingen die een gevolg zijn van zijn verblijf in het Westen gedurende een cruciale periode in zijn persoonlijke ontwikkeling als adolescent. Gelet op zijn minderjarigheid meent hij dat hij erg beïnvloedbaar is en dat kan worden aangenomen dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn school en het verblijf in het opvangcentrum, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het talibanregime aanzienlijk werden verstrengd. Hij benadrukt dat hij als minderjarige steeds naar school is gegaan en zich in ieder geval op vergevorderde wijze heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België.

Verzoeker wijst verder opnieuw op het gebrek aan actuele, complete, relevante, duidelijke en accurate, transparante en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan, wat eveneens geldt voor de beoordeling van de risico's in geval van terugkeer na een verblijf in Europa. Hij verwijst naar de NANSSEN Nota 3-22 *"Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"*, waarin een analyse wordt gemaakt van het beperkte bronnenmateriaal waarop deze conclusie gebaseerd is. Niet alleen zijn de gebruikte bronnen niet actueel, ze zijn ook niet volledig en verwijzen naar secundaire bronnen, terwijl primaire bronnen nochtans beschikbaar zijn, waardoor er valselijk een perceptie wordt gecreëerd dat de informatie recenter en actueler is dan wat in werkelijkheid het geval is. Het gebruik van anonieme bronnen verhindert bovendien elk ernstig onderzoek naar de betrouwbaarheid ervan, zoals bijvoorbeeld wordt gedaan met betrekking tot de stelling dat er twee 'narratives' bestaan over de houding van de taliban tegenover personen die Afghanistan verlaten, die louter gebaseerd is op informatie van één enkele anonieme Afghaanse professor die niet eens in Afghanistan verblijft, nét na de machtsovername dan nog. De informatie van EUAA, die ten grondslag ligt aan de conclusie van de verwerende partij, zoals overgenomen door de Raad, dat niet voor elke Afghaan die uit Europa terugkeert een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, is volgens verzoeker problematisch, net omdat er op dit moment in feite geen of onvoldoende informatie beschikbaar en toegankelijk is over deze kwestie in het licht van de huidige omstandigheden in Afghanistan om een zorgvuldig, objectief en volledig onderzoek te kunnen voeren naar de risico's in geval van terugkeer in het licht van een toekomstgerichte beoordeling. Verzoeker herinnert er bovendien nogmaals aan dat er inmiddels meer dan een jaar verstreken is sinds de machtsovername, terwijl de EUAA *"Country Guidance"* van april 2022 in wezen een juridische analyse is van de informatie in de EUAA *"COI Focus"* van januari 2022, die op haar beurt dan weer gebaseerd is op informatie die dateert van november 2021, wat betekent dat deze informatie dateert van amper enkele maanden na de machtsovername. Er kan dus evenmin langer volgehouden worden dat deze informatie voldoende actueel of volledig zou zijn om een zorgvuldige beoordeling te kunnen maken.

Hij benadrukt dat er onvoldoende geweten is over hoe terugkeerders door de taliban behandeld worden omdat het onmogelijk blijkt om de situatie op het terrein te monitoren en individuele gevallen dus zeer moeilijk opgevolgd kunnen worden. Hij wijst erop dat Amnesty International in een recent rapport van 31 augustus 2022 vaststelt dat ook Afghanen die uit Iran en Turkije gedwongen worden terug te keren door gebruik van (dodelijk) geweld aan de grenzen, met foltering en mishandeling worden geconfronteerd in geval van terugkeer en dat ook in het EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul City* rapport van augustus 2022 gesteld wordt dat er eenvoudigweg geen recente relevante informatie beschikbaar is over de toegang tot de operationele luchthavens in Afghanistan. Tegelijkertijd stelt dit rapport vast dat de taliban de weg patrouilleren tussen de luchthaven van Kaboel naar de stad en er gewapende controleposten bemannen. Dit versterkt volgens hem de hypothese dat hij in geval van terugkeer relatief snel aan een controle door de taliban onderworpen dreigt te worden. Hij vervolgt dat hoewel de Raad, in navolging van de verwerende partij, meent dat er wel voldoende informatie beschikbaar zou zijn, deze informatie duidelijk gebaseerd is op zeer beperkt, weinig betrouwbaar en onvoldoende actueel bronnenmateriaal. Nansen toont volgens hem ook voldoende aan dat de informatie van EUAA, als basis voor deze conclusie van verwerende partij en de Raad, gebrekkig is en in geen enkel geval voldoende betrouwbaar, actueel, accuraat, gedetailleerd, relevant en kwalitatief is, waardoor die informatie dan ook bezwaarlijk de basis zou mogen vormen van een dergelijk verregaand besluit. Hij verwijst vervolgens nog naar informatie van Afghanistan-expert T.R., waaruit blijkt dat er geen algemene conclusies getrokken kunnen worden met betrekking tot het feit dat een louter verblijf in Europa geen aanleiding zou geven tot vervolging. In tegenstelling tot zich dus te baseren op anonieme bronnen, moet er volgens verzoeker meer belang gehecht worden aan objectief betrouwbaardere bronnen, zoals de analyse van T.R., net omwille van het feit dat de expertise en de identiteit en dus ook de betrouwbaarheid van deze bron nagegaan kan worden. Als een dergelijke bron dan bevestigt dat niet in het algemeen kan worden aangenomen dat een louter verblijf in Europa en een terugkeer van Europa naar Afghanistan voor de taliban geen probleem zou zijn en niet tot vervolging als dusdanig zou leiden, dringt de vaststelling zich op dat de Raad in feite zou moeten besluiten dat er, zolang er geen concretere, recentere en meer betrouwbare informatie over de eventuele risico's bij terugkeer uit Europa bestaat, onmogelijk geconcludeerd kan worden dat deze risico's volledig uitgesloten kunnen worden en dus onbestaande zouden zijn. Het gebrek aan informatie over eventuele problemen naar aanleiding van de terugkeer van Afghanen uit het Westen zou dus volgens verzoeker eerder tot de conclusie moeten leiden dat er vandaag onvoldoende nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is om het risico in geval van terugkeer op zorgvuldige wijze en voldoende nauwkeurig in te kunnen schatten. Hij kaart vervolgens aan dat uit historische informatie in ieder geval toch een aantal indicaties afgeleid kunnen worden met betrekking tot de behandeling door de taliban van Afghanen die vandaag na een langdurig verblijf uit Europa zouden terugkeren. Uit bepaalde bronnen van vóór de machtsovername blijkt namelijk dat personen die lange tijd in het Westen verbleven hebben, een specifiek risico op vervolging of het lijden van ernstige schade liepen omwille van (een perceptie van) 'verwesterd' te zijn, zeker als er ook nog eens sprake is van specifieke, individuele elementen. Hij geeft vervolgens een uiteenzetting over de bevindingen van Stahlmann, Afghanistan experte en antropologe en wijst er op dat uit haar onderzoek blijkt dat het heel eenvoudig is om Afgaanse onderdanen, die na een verblijf in het Westen terugkeren, als 'verwesterd' te identificeren. Hij vervolgt dat ook andere, oudere studies reeds eerder in dezelfde richting wezen, met name dat een 'verwesterd' profiel zeer eenvoudig kan worden toegeschreven aan terugkeerders op basis van een aantal gemakkelijk herkenbare 'Westerse' kenmerken, zoals bv. het onderhouden van internationale contacten of het spreken van andere, 'vreemde' talen. Hieruit bleek eveneens dat Afghanen die terugkeren, geconfronteerd worden met de veronderstelling dat zij in Europa 'verwesterd' of 'anti-islamitisch' zouden zijn. Stahlmann stelde vast dat zelfs het loutere contact met Europeanen tot geweld kan leiden, ongeacht de aard of frequentie van deze contacten. Ook stelde ze vast dat de loutere vlucht uit Afghanistan door de taliban gezien kon worden als verraad, ongeacht de houding die terugkerende Afghanen aannemen ten opzichte van hun beleid. Hij meent dat ook uit de geactualiseerde onderzoeksresultaten duidelijk kan afgeleid worden dat ook vandaag Afghanen die uit het Westen terugkeren nog steeds een ernstig en aangetoond risico op vervolging lopen. De meerderheid van de onderzochte teruggekeerde Afghanen hebben te maken gehad met geweld tegen henzelf of tegen hun familieleden louter omwille van hun vlucht naar, hun verblijf in of hun deportatie uit Europa. De veronderstelling dat Afghanen die uit Europa terugkeren vermogend zijn, verhoogt het risico op criminele aanvallen nog meer. Ook uit de Country Guidance van april 2022 en uit het OSAR rapport vóór de machtsovername blijkt dat stigma en sociaal-maatschappelijk isolement deel uitmaakten van de behandeling van Afghanen die vroeger terugkeerden uit het Westen, zoals uitgebreid gerapporteerd werd in deze online raadpleegbare rapporten. Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op een onderzoek van Schuster en Majdi, wat er ook eerder op gewezen heeft dat terugkerende Afghanen uit het Westen binnen de gemeenschap gestigmatiseerd werden omwille van de mislukking van hun migratie. Ook oudere

informatie bevestigt volgens hem eveneens dat stigma en sociale uitsluiting, zelfs door de eigen familie, in geval van terugkeer uit het Westen, gepaard gaande met ontbering, problemen en moeilijkheden met maatschappelijke re-integratie, zoals ook uitgebreid gerapporteerd werd in een gedetailleerde studie van Afghanistan-experte A. Van Engeland.

Verzoeker betoogt verder dat er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de taliban een zeer strikte naleving van de sharia toepassen, zoals ook blijkt uit de publieke verklaringen. Hij zet uiteen dat de *de facto*-regering verklaard heeft beperkingen op te leggen aan Afghanen die het land op illegale wijze willen verlaten, wat verboden werd onder het huidige bewind en dat irreguliere migratie aldus verboden is. Hij benadrukt dat de landsgrenzen en controleposten op het Afghaans grondgebied streng bewaakt worden door de taliban en dat de Afghaanse bevolking uitvoerig wordt gecontroleerd nu onder andere hun smartphones doorzocht worden en persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts worden gecontroleerd. Tot slot leidt een analyse van de meest recente beleidsbeslissingen van de Afghaanse *de facto*-overheid volgens hem eveneens tot de conclusie dat er weinig elementen zijn die wijzen op een beleid dat er niet op gericht zou zijn om terugkeerders uit Europa te vervolgen, met de historische informatie daarbij ook in het achterhoofd. Hoewel de taliban sinds ze aan de macht zijn gekomen, beloofden gematigder te regeren dan ten tijde van hun vorige bewind, heeft de *de facto*-regering sindsdien in feite dus zowat alle verworven rechten en vrijheden terugschroefd en ingeperkt. Hij vervolgt dat de beslissingen van de *de facto* autoriteiten verworvenheden op systematische wijze miskennen en finaal tot doel hebben deze volledig terug te draaien en ongedaan te maken, zoals duidelijk blijkt uit de meest recente ontwikkelingen, die voor een groot deel betrekking hebben op het inperken van de individuele rechten en vrijheden van Afghaanse meisjes en vrouwen. T.R. stelt dat dit verbod voor vrouwen om naar de universiteit te gaan niet alleen enorme economische gevolgen heeft, maar tegelijkertijd ook in strijd is met de 'logica' van de taliban, die volgens hun interpretatie van de sharia zouden aandringen op scheiding van mannen en vrouwen in bijvoorbeeld het onderwijs en de gezondheidszorg, waar vrouwen eveneens een grote rol in te spelen hebben. De manier waarop de *de facto* overheid met collectieve (mensen)rechten omgaat is, is in ieder geval veelbetekenend voor het algemene bewind dat erop gericht is om zoveel mogelijk rechten en vrijheden in te perken, in strijd is met verschillende fundamentele (universele) mensenrechten. Bovendien is dit beleid ook van invloed op de rol van mannelijke familieleden (bv. wat afdwingen van dragen van lichaams- én gezicht bedekkende kledij betreft – zo is de voogd van een vrouw (vader, broer of man) in dat geval verantwoordelijk en riskeert hiervoor gestraft te worden).

Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan stelt verzoeker dat er wel degelijk sprake kan zijn van een overwegende toerekenbaarheid van onrechtmatige handelingen aan een hiervoor aansprakelijke niet-erkende *de-factore* regering, waarvan haar leden als terroristen beschouwd worden en het voorwerp uitmaken van internationale sanctieregimes. Hij vervolgt dat de voorwaarde van het opzettelijk handelen of nalaten louter werd afgeleid uit het arrest *M'Bodj*, wat volgens hem een fundamenteel verschillende situatie betrof en niet kan doorgetrokken worden tot de huidige situatie in Afghanistan. Hij meent dat de wet een loutere toeschrijving aan actoren voorschrijft, die niet vereist dat er sprake is van een intentie of van opzet, tenzij, en uitsluitend, in geval van een medische aandoening zoals uit het arrest *M'Bodj* blijkt. Hij besluit dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de verergering van deze situatie wel degelijk overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban als actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, omwille van de ontwrichtende en destabiliserende gevolgen van de gedragingen van de taliban, te beginnen met de gewapende en illegitieme machtsovername zelf, op deze omstandigheden. De huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet in ieder geval aan de drempel van artikel 3 van het EVRM, waardoor verzoeker, zo hij aangeeft, in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.

In een laatste onderdeel gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij behoudt zich het recht voor om dit, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dit gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie. Wel kan verzoeker reeds dienstig verwijzen naar zijn herkomst uit Nangarhar en het feit dat deze regio als risico verhogend beschouwd moet worden, gelet op het voortdurende gewapende conflict in deze regio.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe stukken:

- Mailcorrespondentie met de heer T.R. van 22 december 2022.

3.2. Op 13 november 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation, augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022, 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie, 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023.

3.2. Op 27 november 2023 maakt verzoeker een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan volgende nieuwe stukken worden gevoegd:

- Arbeidsovereenkomsten E.;
- Loonfiches E.;
- Getuigenis werkgever A.V.;
- Een foto op het werk;
- Foto's met zijn collega's.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 13 november 2023 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese

Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bijzondere procedurele noden

Verzoeker, die bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn, kreeg bij beslissing van 27 mei 2021 een voogd toegewezen, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. De voogdij werd van rechtswege beëindigd op de dag dat verzoeker meerderjarig werd, zijnde op 31 januari 2023. Ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, namelijk op 25 oktober 2022, was verzoeker aldus nog minderjarig en werd hij gehoord door een gespecialiseerd protection officer en werd hij vergezeld van zijn voogd alsook van zijn raadsman.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan op welke wijze bepaalde procedurele noden veronachtzaamd zouden zijn.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden gedood door de taliban omdat hij weigerde deel te nemen aan de jihad.

4.5.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) Verzoekers verklaringen over het profiel van zijn vader kunnen niet overtuigen nu (a) hij niet weet wanneer zijn vader exact is begonnen met zijn activisme; (b) hij niet wist of hij ooit heeft samengewerkt met grote organisaties; (c) zijn kennis over zijn vaders politieke kandidatuur ondermaats blijkt; (d) hij nauwelijks op de hoogte is van de bedreigingen die zijn vader ontving omwille van zijn kandidatuur voor de provinciale raad; (e) enkele gegevens van de door verzoeker neergelegde documenten niet overeenkomen met zijn verklaringen; (f) hij op de DVZ niets vermeld heeft over zijn vaders werk als activist, hetzij zelfstandig, hetzij als medewerker van een vereniging, noch van zijn politieke kandidatuur of zijn functie als malik;

II) Verzoeker maakt niet aannemelijk uit Afghanistan te zijn vertrokken omdat de taliban hem geprobeerd heeft te rekruteren en maakt evenmin aannemelijk dat zijn vader omwille van zijn vertrek problemen heeft gekend met de taliban nu (a) zijn verklaringen niet overeenstemmen met de informatie uit het administratief dossier, waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van rekrutering en dat de rekrutering doorgaans gebaseerd is op lokale verankering; (b) er verschillende tegenstrijdigheden zijn in

zijn verklaringen over de incidenten vóór zijn vertrek; (c) vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de handelswijze van zijn vader na de beweerde inval in zijn madrassa; (d) het niet kan worden aangenomen dat de taliban, na zijn vertrek, slechts om de maand of om de twee maanden naar hem komen vragen; (e) zijn vader samen met de rest van het gezin heden nog verblijft in zijn dorp in Afghanistan;

III) Daarenboven merkt de commissaris-generaal nog op dat (a) verzoeker, losgezien van het feit dat de problemen van zijn neef niet gelinkt zijn aan zijn vertrek, niet aantoonde dat hij op basis van zijn vermeende profiel vervolging dient te vrezen; (b) verzoeker geen eensluidende verklaringen aflegt over het al dan niet hebben van een partner;

IV) Verzoekers documenten kunnen niet leiden tot een andere besluitvorming nu (a) de kopieën van de taskara's onvoldoende zijn om zijn familieband aan te tonen en geen tegengewicht bieden voor zijn ongeloofwaardige verklaringen over het beroep van zijn vader te meer gelet op hun relatieve bewijswaarde omwille van de corruptie in Afghanistan; (b) de documenten en foto's van de beweerde tewerkstelling van zijn vader eveneens een relatieve bewijswaarde hebben en evenmin aantonen dat verzoeker de zoon is van de op de documenten afgebeelde man.

4..3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet 5aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

4.5.3.1. Waar verzoeker meent dat er niet voldoende rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd, stelt de Raad vast dat zijn persoonlijk onderhoud afgenomen werd door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen bij een terugkeer naar Afghanistan. Er was ook bijstand van een tolk en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Waar verzoeker zijn gebrekkige verklaringen toeschrijft aan het gegeven dat hij reeds op jonge leeftijd zijn herkomstland heeft verlaten, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan reeds vijftien jaar oud was en aldus geen *infans* was. Hij beperkt zich ook tot het uiten van loutere kritiek, zonder *in concreto* aan te tonen op welk moment zijn leeftijd hem verhinderd heeft het verhoor bij de commissaris-generaal te doorlopen. Alleszins werden er na afloop van het onderhoud geen opmerkingen in die zin gemaakt, noch door verzoeker zelf, noch door zijn voogd en noch door zijn advocaat (NPO, p. 36-37). Verzoeker toont niet aan dat zijn leeftijd een verantwoording kan zijn voor zijn gebrek aan informatie omtrent de kern van zijn asielrelaas en evenmin voor het afleggen van onaannemelijke verklaringen inzake de rekrutering door de taliban alsook de tegenstrijdige verklaringen in dit verband.

Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij op die leeftijd zijn leefomgeving en de voorgehouden gebeurtenissen bewust heeft meegemaakt en dat hij overtuigende verklaringen kan afleggen over het werk van zijn vader. Zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan vormt dan ook geen afdoende verklaring voor zijn onwetendheid en zijn vage en inconsistente verklaringen zoals in de bestreden beslissing terdege wordt geïllustreerd als volgt: *“De eerste reden daarvoor dat jouw verklaringen over het profiel van je vader niet kunnen overtuigen. Gevraagd naar de beginperiode van zijn activisme, bleken jouw antwoorden vaag. Je wist niet wanneer exact jouw vader daarmee begon en hanteerde een wel erg ruime schatting (“sedert 1 tot 2 jaar voor mijn vertrek ongeveer”). Je stelde dat hij vanaf toen iets wilde doen voor de mensen van jouw stam waarvan velen geen toegang hadden tot onderwijs en waarvan er jonge kinderen rookten (CGVS p.14). Het is valt echter moeilijk in te zien dat hij als man van (toen) al midden de 30 – cf. één van de registratiedocumenten die je indiende werd hij geboren in 1362, wat overeenkomt met 1983-1984 – daar ineens mee zou starten terwijl hij deze activiteiten in alle jaren daarvoor blijkbaar nooit had gedaan en enkel werkte als winkelier (CGVS p.14). De problemen die je benoemde inzake onderwijs moeten*

immers al veel langer hebben bestaan in jouw regio. Ook opmerkelijk is dat, toen het CGVS jou uitnodigde om te vertellen over een specifiek geval van een kind dat door jouw vader werd geholpen, jij geen enkele anekdote wist na te vertellen ("hij zou veel kinderen naar school geholpen hebben") en je vervolgens de vraag ontweek (CGVS p.14-15). Of hij ooit samenwerkte met grote organisaties had je overigens het gissen naar (CGVS p.15). En over jouw vaders politieke kandidatuur bleken jouw antwoorden ook ondermaats. Alweer kon je geen duidelijkheid scheppen over het moment wanneer hij daarmee begon – herhaaldelijk hierop doorgevraagd kwam je niet verder dan "tijdens zijn werk als maatschappelijk activist" (CGVS p.15) – en gepeild naar zijn tegenstanders in deze verkiezingen kon je zelfs niet één andere kandidaat opnoemen en wist je zelfs niet met zekerheid te zeggen of daar andere kandidaten van jouw eigen stam (qaum) bij waren (CGVS p.17). Nochtans dien je ter staving van jouw verklaringen een lijst in waar al deze anderen op staan waaronder twee kandidaten van jouw stam, de Arabs (zie document 6 in administratief dossier). Over de bedreigingen die je vader omwille van zijn kandidatuur ontving, blijkt je trouwens ook nauwelijks op de hoogte. Zo kon je niet zeggen wanneer hij hiervan het slachtoffer werd en, gevraagd waar dat gebeurde, ontweek je opnieuw de vraag (CGVS p.17). Helemaal frappant is echter dat je aanvankelijk twee keer stelde dat hij kandidaat was voor de provinciale raad om op een gegeven moment plots te beweren dat hij eigenlijk voor de raad van het district kandideerde (CGVS p.14-16), wat in de praktijk toch een danig groot verschil is. Toen het CGVS jou wees op jouw wisselende verklaringen, nam je een loopje met de waarheid door (onterecht) te stellen dat je al van begins af aan over de districtsraad had (CGVS p.16). Dat jij over al deze aspecten van jouw vaders werk zo'n weinig doorleefde en tegenstrijdige antwoorden geeft, is heel eigenaardig. Ondanks jouw minderjarigheid moet jij als oudste zoon van het gezin toch enigszins betrokken zijn geweest bij jouw vaders leefwereld en kon jij bovendien op verschillende ogenblikken informatie hebben nagevraagd bij hem, bijvoorbeeld toen hij een hele stapel documenten over zijn vermeende beroepen overmaakte aan jou in het kader van jouw asielaanvraag (CGVS p.23).

Enkele van de gegevens in deze documenten komen trouwens niet overeen met jouw verklaringen. Toen er jou gevraagd werd of jouw vader zelfstandig als activist werkte of werkte voor iemand anders, beweerde je dat hij zelfstandig was (CGVS p.14). Eén van de documenten die jij indient maakt daarentegen melding van een vereniging van 11 leden (i.e. de Arab Youth Coordination Society of Province Nangarhar) kantoor houdende in Jalalabad-stad en de bijhorende belastingaangifte benoemt jouw vader als "medewerker van een privaat bedrijf" (zie document 3 in adm. dossier). Zoiets heb jij nooit verklaard, evenmin vermeldde je dat hij in Jalalabad werkte gevraagd naar de dorpen of steden waar hij werkte (CGVS p.14). Wel verklaarde je later, pas na het aflezen van deze documenten, dat jouw vader "assistent-medewerker of ondervoorzitter" was van een vereniging (CGVS p.22), wat echter opnieuw lijnrecht ingaat tegen jouw eerdere verklaring dat hij zelfstandig werkte en tegen het feit dat jij eerder nooit sprak over dergelijke vereniging. Dergelijke tegenstrijdigheden, alsook het gegeven dat jij blijkbaar documenten indient zonder deze vooraf te hebben doorgenomen, ondergraven de geloofwaardigheid van jouw vaders vermeende activiteiten. Hetzelfde moet worden vastgesteld uit het gegeven dat jij pas helemaal op het einde van jouw persoonlijk onderhoud (en na een pauzemoment) plotseling begon te opperen dat hij ook malik of dorpsverantwoordelijke was (CGVS p.36) terwijl jij dit eerder op het interview (en voor de pauze) tijdens de uitvoerige bevraging van jouw vaders activiteiten nooit vermeld had, zelfs niet toen er jou letterlijk gevraagd werd wat jouw vader qua werk deed (CGVS p.14). Dit is toch wel erg opmerkelijk. Los daarvan is het zo dat jij over jouw dorpsgemeenschap geen overtuigende verklaringen aflegde. Zo beweerde je vreemd genoeg dat daar 5000 à 6000 huizen zouden staan (CGVS p.7) – hetgeen niet aannemelijk is in dergelijk ruraal en tribaal gebied en eerder wijst op een stad – en kon je niet uitleggen waarom de taliban overdag niet naar jouw dorp kon komen hoewel dat volgens jou zo zou zijn (CGVS p.7-8). Gevraagd wat jouw vader van de taliban dacht, moest je het antwoord eerst schuldig blijven en, na herhaaldelijk aandringen, kwam je niet verder dan het stereotiepe antwoord dat hij "zoals iedereen de taliban afkeurde omdat ze het land kapot maken" (CGVS p.8). Nochtans kunnen van de oudste zoon van een malik (en van een activist en politiek kandidaat die strijdt de belangen van diens eigen stam) uitgebreidere beschrijvingen worden verwacht.

Het CGVS stelt verder vast dat jij bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) helemaal niets vermeld hebt over jouw vaders werk als activist (hetzij zelfstandig, hetzij als medewerker van een vereniging), noch van zijn politieke kandidatuur of zijn functie als malik. Nochtans werd er in dat interview expliciet gevraagd naar het beroep van jouw vader, maar je verklaarde toen enkel dat hij zelfstandig winkelier was (zie verklaring DVZ, vraag 15). Jouw uitleg na confrontatie kon overigens niet overtuigen. Zo stelde je dat men bij DVZ vroeg wat jouw vader deed, waarop je zou hebben geantwoord dat hij winkelier was, en dat men vervolgens vroeg wat hij daarna deed, waarop je zou hebben gezegd dat hij maatschappelijk activist was (CGVS p.18). Indien jij dit werkelijk gezegd had, is het echter niet aannemelijk dat de toenmalige ambtenaar dit niet zou hebben genoteerd, zeker indien hij of zij de bijvraag stelde of jouw vader "na" zijn beroep als winkelier nog iets deed. Bovendien uitte je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen over jouw eerdere verklaringen bij de DVZ (CGVS p.4) en kan de bedenking worden

gemaakt dat, indien je bij DVZ werkelijk al had verwezen naar jouw vaders andere activiteiten buiten het winkelierwezen, jij of je voogd toen logischerwijze al (enkele van jouw) documenten daarover hadden kunnen indienen. Je gaf immers zelf aan dat je die reeds allemaal in jouw bezit had toen je hier jouw verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS p.23). Vreemd genoeg diende je echter geen enkele van deze stukken in bij DVZ (zie verklaring DVZ, "ontvangstbewijs documenten"). Dat je dit niet deed en jouw vaders werk niet vermeldde in jouw eerdere interview en trouwens ook niet in jouw toenmalige feitenrelaas (zie vragenlijst CGVS, vraag 3.5) is des te opvallend aangezien die activiteiten ook gelinkt zijn aan jouw asielmotieven. Je verklaarde namelijk dat je vermoedde dat de taliban jou wilde rekruteren om voor hen te spioneren op jouw vader, of zoals jij het stelde: "achterhalen wat mijn vader deed, met wij hij mij zag, waar hij naartoe ging, wanneer hij naartoe ging", en dat zij jou daarna zouden inzetten in gevechten (CGVS p.27).

Kortom, wegens jouw vage, onwaarschijnlijke en flagrant tegenstrijdige verklaringen kan het CGVS geen geloof hechten aan de beweerde activiteiten van jouw vader als activist, politiek kandidaat en malik."

4.5.3.2. Voorts komt verzoeker niet verder dan aan te stippen dat hij er wel degelijk in zou zijn geslaagd om voldoende overtuigende, gedetailleerde en uitgebreide verklaringen af te leggen die voldoende consistent zijn. Met dergelijk uiterst vage en algemene kritiek zonder hierbij in te gaan op wat deze dan wel zouden zijn, is hij geenszins in staat om de pertinente en draagkrachtige motieven omtrent zijn beweerde rekrutering door de taliban te ontcrachten. Bij gebrek aan dienstig verweer en gezien de motieven steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt: *"Daarnaast moet worden vastgesteld jij evenmin aannemelijk maakt uit Afghanistan vertrokken te zijn omdat de taliban jou probeerde te rekruteren, en wel omwille van de volgende redenen:*

Uit de beschikbare landeninformatie, waaronder het EASO-rapport Recruitment by armed groups (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf), de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt vooreerst dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Uit jouw verklaringen komt een heel andere gang van zaken naar voren: de mawlawi van jouw madrassa zou plotseling, toen je daar al twee jaar les volgde, tegen jou gezegd hebben dat je ging moeten deelnemen aan de jihad en dat men jou naar een andere plaats ging sturen, een zaak waarvoor men jou op de madrassa voorheen nooit voor heeft proberen te overtuigen en ook niet gevraagd heeft of jij dat wel wilde doen (CGVS p.25-27). Een dergelijke gedwongen vorm van rekrutering is weinig aannemelijk, niet alleen vanwege het feit dat de taliban volgens bovenstaande informatie over voldoende vrijwilligers beschikt, maar ook omdat zo'n strategie bijzonder contraproductief zou kunnen uitdraaien voor hen, met het risico dat de rekruten niet gemotiveerd zouden zijn in de strijd of zich zelfs tegen de beweging zouden kunnen keren. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat de lokale vertegenwoordigers niet tussenkwamen in deze rekrutering, wat in de tribale Afghaanse samenleving veeleer ongeloofwaardig is. Uit jouw verklaringen volgt namelijk dat jouw vader, die (voor zover geloofwaardig) dorpsverantwoordelijke en vertegenwoordiger van jouw stam was, daar niet van op de hoogte was. Dit blijkt enerzijds uit zijn beslissing dat jij, je broers en je zus niet meer naar de madrassa mochten gaan toen jij hem hiervan op de hoogte stelde (CGVS p.25, p.28); en anderzijds uit het gegeven dat hij jullie überhaupt naar een religieuze school zou sturen waar de leraren samenwerkten met de taliban, een groepering waar hij nochtans faliekant tegen was (CGVS p.10-11). Dat jouw vader ondanks zijn vermeende functie dus ogenschijnlijk geen weet had van dit hele rekruteringsfenomeen, is in het licht van de landeninformatie eveneens weinig aannemelijk.

Daarenboven lopen er verschillende tegenstrijdigheden door jouw verklaringen over de incidenten voor jouw vertrek, en blijken deze opnieuw erg vaag. Zo stelde je in je vrije relaas dat je niet meer naar de madrassa ging en dat later de qari samen met een andere persoon naar jouw huis kwam. Na dit bezoek zou jouw vader meteen het districtshuis verwittigd hebben (CGVS p.25). Bij DVZ liet je ook optekenen dat jouw vader onmiddellijk na dit bezoek een telefoontje naar hen deed (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Later verklaarde je daarentegen dat hij dat pas deed 2 of 3 uur nadat zij vertrokken waren, wat toch een behoorlijk groot verschil is gelet op de schijnbare urgentie in jouw vaders reactie toen je hem inlichtte (CGVS p.29). Opvallend is voorts dat je bij DVZ nooit sprak over een tweede persoon die tijdens dat bezoek naar jouw huis kwam – je vernoemde slechts één "leerkracht" (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) – en ook dat je ten aanzien van het CGVS verklaarde die tweede persoon niet te kennen en hem nog nooit te hebben gezien (CGVS p.28). Nochtans zouden de veiligheidsdiensten hem later hebben opgepakt en kan worden verwacht dat dit nieuws (en ook zijn identiteit) moet zijn

rondgegaan in het dorp en tot bij de malik, en jij bijgevolg spontaan zou kunnen zeggen wie hij is. Zijn arrestatie zou per slot van rekening aan de basis liggen van jouw verdere problemen. Nog merkwaardig in dit verband is dat jij slechts kon gissen naar de timing van dit incident – desgevraagd verklaarde je dat de twee bezoekers ofwel dezelfde avond van het telefoontje, ofwel de avond daarna werden gearresteerd (CGVS p.29) – en in dezelfde trant kon jij niet duidelijk zeggen wanneer jij naar het huis van je oom ging. In jouw relaas verklaarde je namelijk dat dat op dezelfde dag was (CGVS p.25), terwijl je bij verdere bevraging (en ook tijdens jouw initiële interview) verklaarde dat jij pas 's anderendaags naar daar trok (CGVS p.30; zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Opnieuw een markante tegenstrijdigheid daar het hier gaat om een elementair verschil van één dag en deze gebeurtenissen allemaal plaatsvonden in de aanloop naar jouw vlucht uit jouw land van herkomst.

Er kunnen voorts vraagtekens worden geplaatst bij jouw vaders handelwijze na de beweerde inval in jouw madrassa. Aangaande het bezoek bij jouw oom verklaarde je het volgende: "[...] was ik samen met mijn vader in het huis van mijn oom want mijn neef was een commandant, hij was gewond bij een bomexplosie, dus wij waren bij hem om te vragen of alles oké was met hem" (CGVS p.25). Je verklaarde tevens dat jullie daar "na verloop de tijd uit het oog verloren waren door gesprekken" (CGVS p.32). Dat jullie met andere woorden op ziekenbezoek gingen alsof er niets aan de hand was, mag enigszins verbazen. Dit is immers in tegenstrijd met jouw verklaring dat jouw vader op dat moment (en zelfs eerder al) de hele situatie rond jouw rekruteringspoging "serieus" vond en hij doorhad dat jouw belagers niet zouden ophouden met wat ze deden (CGVS p.29). Door samen met jou naar jouw neef te gaan had de taliban – die naar eigen zeggen dag en nacht aanwezig was in jouw gebied (CGVS p.32) – jullie daarheen kunnen volgen om jou te vatten en hadden zij daarenboven ook nog eens jouw neef zelf, volgens jou een legercommandant en dus een potentieel doelwit van hun groepering, kunnen aantreffen (CGVS p.32). Het is niet geloofwaardig dat jouw vader bewust een dergelijk risico zou nemen, met alle mogelijke gevolgen van dien. Dat hij later, na het telefoontje van jouw moeder, samen met jouw oom besliste dat uitsluitend jij het land moest verlaten, is dat evenmin. Zoals eerder opgemerkt, verklaarde jij dat je vermoedde dat de taliban wilde dat jij ging spioneren op jouw vader (CGVS p.27) en daarbij kwam nog eens dat jouw vader degene was die bij het districtshuis had geklaagd over jouw madrassa, iets wat de taliban minstens moet hebben vermoed daar het toch logischer is dat jouw vader hen zou inlichten in plaats van jij. De taliban was bovendien ook reeds op zoek naar jouw vader volgens wat jouw moeder aan de telefoon vertelde (CGVS p.32). Zo deze feiten al geloofwaardig zijn, kon jouw vader zich dus even veel (of zelfs nog meer dan jou) aan hinder met de taliban verwachten en zou het met andere woorden absoluut geen duurzame oplossing voor hem bieden om enkel jou het land uit te sturen maar daarentegen zelf in het dorp te blijven wonen en werken. Ook jouw vader had het land kunnen verlaten of bijvoorbeeld naar een andere streek vluchten, zoals Kaboel of het vrij nabije Jalalabad, dat op dat moment nog onder de controle van de voormalige overheid stond. Hierbij kan worden gewezen op jouw verklaring als zouden jouw vader en jouw familie het toen financieel goed hebben gehad (CGVS p.33).

Verder moet nog worden gewezen op de gebeurtenissen van na jouw vertrek die jij aanhaalde. Het kan niet worden aangenomen dat de taliban slechts "om de maand of om de twee maanden" eens naar jou kwam vragen en jouw broers hardhandig aanpakte onderweg naar school, zaken die je trouwens niet meteen aanhaalde in jouw antwoord – je wees eerst enkel op de algemene situatie in Afghanistan – maar pas toen het CGVS hier herhaaldelijk op doorvroeg (CGVS p.32). Indien de feiten werkelijk zijn voorgevallen zoals jij het beschreef, dan kan worden verwacht dat de taliban meteen en eerstdaags na jouw vertrek represailles onderneemt tegenover jouw vader zelf. Het is dan ook erg opmerkelijk dat je ten tijde van jouw registratie in België en jouw DVZ-interview blijkbaar zekerheid had dat hij nog in leven was en in jouw dorp woonde (zie fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling"; zie verklaring DVZ, vraag 15), maar later op het persoonlijk onderhoud erop alludeerde dat er iets met hem zou zijn gebeurd omdat je sinds twee maanden na de machtsovername niets meer van hem hebt gehoord (CGVS p.13). Wat dat laatste betreft, baseer jij je overigens slechts op pure speculatie en komen jouw verklaringen amper doorleefd over: het enige wat je kan zeggen is dat je sinds die periode aan je moeder gevraagd hebt naar jouw vader, maar dat zij dan niets zegt en jou aanmaant om niet meer naar hem te vragen (CGVS p.34-35). Mocht er werkelijk iets voorgevallen zijn met jouw vader, dan zou het nochtans niet meer dan logisch zijn dat jouw moeder jou spontaan inlicht over de omstandigheden daarvan. Temeer jij, zoals eerder gesteld, de oudste zoon van het gezin bent en het mede op basis van deze vermeende feiten is dat jij asiel aanvraagt. Het CGVS kan dan ook niet anders dan besluiten dat jouw vader heden nog in jouw dorp in Afghanistan moet verblijven samen met de rest van het gezin. Niet alleen haalt dit de geloofwaardigheid van jouw beweerde problemen met de taliban verder onderuit, ook wijst dit erop dat jij er in het geval van een terugkeer kunt rekenen op een ondersteuning van een familiaal netwerk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan jouw persoonlijke problemen met de taliban, evenmin aan de problemen van jouw vader volgend op jouw vertrek. De Raad merkt nog op dat uit de informatie die voorligt niet blijkt dat er sprake is van systematische rekrutering door de taliban, maar wel dat de taliban slechts uitzonderlijk tot gedwongen rekrutering overgaan.

Verzoekers voorstelling van de feiten strookt niet met de informatie aangehaald in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de rekrutering door de taliban veeleer gebaseerd is op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen. Verzoeker verklaart immers dat de mawlawi van zijn madrassa plotseling, toen hij er reeds twee jaar les volgde, tegen hem gezegd hebben dat hij moest deelnemen aan de jihad en hij dan ook pas voor het eerst doorhad dat hij gerekruteerd dreigde te worden (NPO, p. 25-26). Voorts is het opmerkelijk dat ook zijn vader geen weet zou hebben gehad van die rekruteringspoging nu hij volgens verzoeker kandidaat volksvertegenwoordiger was voor het parlement (NPO, p. 28). Verzoeker, die op geen enkele wijze melding maakt van rekrutering op basis van lokale verankering, familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, slaagt er niet in aan te tonen waarom er in zijn geval zou worden afgeweken van de gebruikelijke rekruteringswijze. Gelet op deze discrepantie tussen de objectieve informatie enerzijds en de verklaringen van verzoeker anderzijds wordt op goede gronden besloten dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende rekrutering. Dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft omwille van een gedwongen rekrutering wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker voert geenszins concrete elementen aan die afbreuk doen aan het voorgaande, doch beperkt zich tot het aanvoeren van algemeenheden.

4.5.3.3. Waar verzoeker nog van oordeel is dat zijn documenten louter ter zijde werden geschoven omdat het kopieën betreffen, kan de Raad hem geen gelijk geven. Naast het feit dat het inderdaad enkel kopieën betreffen, die eenvoudig manipuleerbaar zijn wegens knip- en plakwerk en waardoor de bewijswaarde inderdaad zeer relatief is en rekening houdend met het feit dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er een hoge graad van corruptie is in Afghanistan waardoor er voorzichtig dient te worden omgesprongen met de bewijswaarde van die documenten, gaat verzoeker eraan voorbij dat bepaalde elementen uit die documenten niet stroken met zijn verklaringen, wat de bewijswaarde ervan nog verder relativeert. Verzoeker, gevraagd of zijn vader zelfstandig werkte of voor iemand anders werkte als activist, geeft aan dat hij dit deed als zelfstandige (NPO, p. 14). Op de vraag of zijn vader samenwerkte met grote organisaties, gaf verzoeker aan dat hij dacht van niet (NPO, p.15). Ter staving van zijn vaders activiteiten, legt verzoeker echter onder meer een stuk voor waaruit blijkt dat er elf personen lid zijn van de organisatie "*Arab Youth Coordination Society of Province Nangarhar*" (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3), wat aldus lijnrecht ingaat tegen zijn verklaringen. Bovendien werd verzoeker gevraagd naar de dorpen of steden waar hij het meeste naartoe ging (NPO, p. 14), maar maakte hij geen melding van Jalalabad, terwijl voormeld stuk 3 wel degelijk melding maakt van Jalalabad. Gelet op het geheel van verzoekers verklaringen, de inhoud van de documenten en de relatieve bewijswaarde ervan, zijn die documenten niet van die aard om de bovenstaande vaststellingen, die nopen tot het ongeloofwaardig bevinden van zijn asielrelaas, te ontcrachten.

Rekening houdend met voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet worden gevolgd dat met zijn leeftijd en achtergrond geen rekening werd gehouden bij het doorlopen van zijn verzoek om internationale bescherming. Voorts onderneemt verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat hij echter in het geheel niet doet. Het louter volharden in zijn verklaringen en het wijzen op zijn socio-culturele achtergrond en op zijn erg jeugdige leeftijd volstaan niet om de pertinente motieven onderuit te halen. De Raad sluit er zich bij aan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Gelet op voorgaande blijven de motieven in de bestreden onverminderd overeind en worden ze door de Raad tot de zijne gemaakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.5.4. Waar verzoeker verwijst naar zijn onafgebroken verblijf in België van twee jaar, de conservatieve en rurale omgeving waarvan vermoed kan worden dat hij zich hier nog moeilijk of toch niet zonder problemen zal aan kunnen aanpassen, zijn afwezigheid gedurende twee jaar uit Afghanistan, zijn

zichtbaarheid omwille de aanpassing aan lokale, regionale Westerse normen etc. en het feit dat hij hierdoor als westers gepercipieerd zal worden bij terugkeer naar Afghanistan en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, maakt de Raad, op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, de volgende analyse.

4.5.4.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen

zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.5.4.2. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker thans 18 jaar oud is, hij sedert 7 april 2021 in België verblijft en hij in mei 2020 Afghanistan heeft verlaten. In het verzoekschrift beroept hij zich op zijn lange verblijf in België, zijn afwezigheid uit Afghanistan sedert meer dan twee jaar en zijn afkomst uit een ruraal gebied, zijnde de provincie Nangarhar.

Waar verzoeker verklaart Afghanistan meer dan twee jaar geleden te hebben verlaten, kan worden aangenomen dat hij op dat moment ongeveer vijftien jaar oud was, waaruit op zijn beurt kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dienaangaande wijst de Raad erop dat verzoeker verklaart dat hij van de eerste tot de vijfde graad in de ochtend naar school is gegaan en dat hij in de namiddag Koranlessen volgde in de madrassa (NPO, p. 9) en dat hij school liep tot een week voor zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 9). Derhalve kan worden vastgesteld dat verzoek reeds was ondergedompeld in het Afghaanse schoolsysteem alvorens hij zijn land heeft verlaten. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers moeder, broers en zussen nog in zijn dorp in Afghanistan wonen en hij met hen nog één a twee keer per maand contact onderhoudt (NPO, p. 19 en 20), waardoor hij in Afghanistan nog over een netwerk beschikt. De Raad ontwaart geen concrete elementen waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij, zoals vormgegeven door de taliban. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, waarmee zijn verzoekschrift is doorspekt, kan voorgaande analyse niet doen ombuigen. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in België van twee jaar, de conservatieve en rurale omgeving waaruit hij afkomstig is en het feit dat hij zich meer dan twee jaar buiten Afghanistan bevindt, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat hij door zijn verblijf in Europa dermate is verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift hoofdzakelijk tot blote beweringen, die in hun geheel niet gestaafd worden. Hij maakt aldus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Bovendien wijst de Raad erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Waar hij nog wenst aan te stippen dat hij tewerkgesteld is in een hamburgerrestaurant en in aanraking komt met niet-niet-halal voedsel (aanvullende nota, stukken 1 en 2), toont hij niet aan op welke wijze hij niet meer zou kunnen aarden volgens de Afghaanse normen en waarden en dat hij zich de waarden in België of Europa eigen zou hebben gemaakt. Dat verzoeker zich inzet *qua* tewerkstelling en dat hij geapprecieerd wordt door zijn werkgever is lovenswaardig (aanvullende nota, stuk 3), doch is niet van die aard om vast te stellen dat verzoeker zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de waarden en normen zoals vormgegeven door de taliban. De foto waarop verzoeker te zien is tijdens zijn werk in de keuken en de twee andere foto's waarop verzoeker staat afgebeeld met een andere persoon tonen evenmin een nood aan internationale bescherming aan (aanvullende nota, stukken 4 en 5).

Wat betreft verzoekers uitgebreide betoog in zijn verzoekschrift over het repressieve beleid van de taliban en de door de taliban ingestelde reisrestricties, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime

van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolgning waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

De Raad wijst er nog op dat noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op de luchthaven, alsook nadien tijdens de verdere reis naar zijn regio van herkomst, wijst de Raad er op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog in zijn verzoekschrift over de verregaande controles die de taliban aan deze controleposten zouden uitvoeren op de smartphones van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan desgevallend foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit zijn smartphone.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Ook met de verwijzing in zijn verzoekschrift naar algemene landeninformatie, waaronder de Nansen Note en het onderzoek van F. Stahlmann, stelt de Raad vast dat uit het geheel niet kan blijken dat voor alle Afghanen die vanuit het buitenland terugkeren een gegronde vrees voor vervolging dan wel ernstige

schade kan worden aangenomen, noch dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

De bij het verzoekschrift gevoegde mailcorrespondentie met T. Ruttig over de positie van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit westerse landen laat geen andere beoordeling toe. T. Ruttig verwijst naar zijn moeilijkheden om informatie over terugkeerders te bekomen, het onvoorspelbare karakter van de taliban en de reële mogelijkheid om problemen te ondervinden bij een checkpoint of de luchthaven, doch deze elementen liggen in lijn met de reeds gehanteerde landeninformatie, op grond waarvan werd vastgesteld dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft. Verder benadrukt T. Ruttig ook het belang van de individuele omstandigheden. Dit ligt bijgevolg in lijn met de door het CGVS en de Raad gehanteerde werkwijze, waarbij een beoordeling wordt gemaakt van de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, die vervolgens afgewogen worden in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een ongelovige of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

4.5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Zoals *supra* aangestipt beschikt verzoeker in Afghanistan over een familiaal netwerk en toont hij niet aan dat hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met *de-facto* ministers en *de-facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO’s of NGO’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen

overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld in zijn beweerde regio van herkomst verhogen, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad nog dat hij in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is en van zijn raadsman en voogd. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO